

Scrisoare pastorală
Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2008), nr. 145(1 –15 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

De câteva zile urmărim la televizor, la radio și în ziare noi amănunte legate de catastrofa ce s-a întâmplat la Petrila, în Valea Jiului. Șaisprezece mineri au fost acoperiți de pământ într-o galerie. Urmărim durerea familiilor îndoliate, a colegilor și cunoscuților acelor victime. Fiecare din noi trăiește cu mai multă sau mai puțină intensitate momentele respective și ne întrebăm cum a fost posibil. Au fost oameni de meserie, care cunoșteau legile după care funcționează activitatea minieră, cunoșteau traseele subterane și tehnologia muncii respective. Mai mult, unii au murit sub surpături, alții au intrat să-i salveze și au murit și ei. Ar părea pentru unul care e străin de domeniul miner că sunt niște greșeli copilărești, greșeli de amatori în meseria de miner. Nu! Categoric nu! Ceea ce s-a întâmplat acolo este de neînțeles pentru mulți dintre cei ce n-am intrat niciodată într-o mină, dar e ceva foarte normal pentru cei ce lucrează în minerit. Spun aceasta, având în vedere felul cum am cunoscut un grup de mineri cu mai bine de un sfert de veac în urmă. Poate trei ore am fost împreună cu ei, dar mi-au oferit material suficient pentru toată viața. După '89 au avut loc „mineriadele”, momente în care am văzut dezlănțuindu-se forțe umane imense, brute, care distrugau, loveau, ucideau și strigau: „*Noi muncim, noi nu gândim!*” sau „*Moarte intelectualilor!*” Erau altă categorie de oameni, alți mineri decât cei pe care-i cunoscusem eu. Cei de la mineriade erau străini, parcă de pe altă lume. Acum, la accidente acestea, am redescoperit minerii pe care-i cunoscusem cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă, oameni frătoși, săritori, sufletești, gata să moară pentru a-și ajuta semenii aflați în primejdie. Cred că aceștia sunt adevărații mineri, nu cei de la „mineriade”.

Prin anul 1980, fostul meu coleg de școală primară, Avram Dumitru din Bârda, a avut nuntă. A venit de la Anina, unde lucra în poliție și s-a cununat la biserica de la Bârda, iar la casa părintească a făcut nunta. Au venit atunci, împreună cu fratele ginereului, Stanciu Avram, un grup de colegi de serviciu, mineri de pe Valea Jiului. Au fost la biserică, au participat la cununie, apoi au rămas de vorbă cu mine. Erau niște bărbați voinici, atletici, puternici, capabili să stoarcă apă din piatră. Am înjghebat cu ei o lungă discuție la biserică. La sfârșit au insistat să mă duc la nuntă, menționând că sunt gata să-mi plătească ei darul de nuntă. M-am dus, bineînțeles, fiindcă era vorba de colegul și consăteanul meu. La masă minerii mi-au făcut loc între ei și acolo am discutat multe și de toate. Au vorbit despre greutățile și pericolele muncii lor, despre spiritul de echipă ce domnește în colectivele de mineri. „*Dom' părinte, noi suntem în mină ca degetele unei mâini. Te lovești la un deget suferă toate celelalte, suferă toată mâna! Noi batem toată ziua, dom' părinte, cu târnăcoapele în ușa morții. S-a plictisit și ea de noi. Mai are și alte treburi, nu stă toată ziua să ne deschidă. Ne deschide o data la două - trei săptămâni și ne primește pe mai mulți. Noi ne luăm adio la fiecare început de tură de la familie, de la prietenii, de la cunoscuți. Nu știm dacă îi vom mai vedea vreodată. Fiecare zi când vedem soarele este un dar de la Dumnezeu! Noi nu ne certăm unii cu alții și nici nu ne dușmănim, fiindcă oricare poate să fie salvatorul celuilalt în minutul următor. Noi suntem în mină ca frații. Ne dăm viața unii pentru alții!*” Exact așa au făcut de data aceasta. Au încălcat normele de protecția muncii, dar au respectat legea încetățenită între minerii de carieră de a fi uniți, de a fi frătoși, de a fi „unul pentru toți și toți pentru unu!” Mă întreb dacă nu cumva minerii aceia căzuți pentru colegii lor de muncă sunt tocmai românii adevărați, pe care, din păcate, îi găsim tot mai greu și sunt tot mai puțini! Dumnezeu să ierte și să răsplătească pe acești eroi ai zilelor noastre!

*

(*Continuare din numărul trecut*) Seara, în palatul Vorvoreanu, unde își avea sediul mitropolia, așteptau mitropolitul, episcopul-vicar, toți consilierii și câțiva funcționari de pe la birouri. Cam două ore a durat ședința, timp în care s-a „dezbătut” „problema” mea. Nea Ilie a citit autograful pe care-l scrisesem pe cartea dată mitropolitului și, ca unul care-mi fusese profesor de franceză, a dat tonul: „- Asta este o gândire negativistă, de tip baudelairian,

improprie gândirii unui tânăr preot din vremea noastră!” Atât i-a trebuit mitropolitului, să-i facă cineva introducerea: „- Păi, da, mă, că așa sunteți voi, tinerii! Vedeți numai partea rea a lucrurilor, dar nu recunoașteți ce s-a făcut frumos și bun în țara noastră, în Biserica noastră! Noi avem preoți vrednici, care-și fac datoria, nu avem nici uscături, nici omizi!” Va să zică, nu-l interesa ce mă determinase să scriu așa, cu ce exemple puteam să-mi justific cele scrise. Ar fi fost destule. Eram vinovat că le văzusem. „- Voi sunteți învățați să primiți totul de-a gata, nu știți cum s-au făcut toate de poporul român, cu câte sacrificii și jertfe! Acum veniți voi să ne criticați pe noi cei ce le-am făcut, că nu sunt bune, dar nu puneți voi mâna să faceți altele! La vârsta ta ne-am fi așteptat la altfel de gândire!” Așa a continuat multă vreme să mă dojenească. Erau momente când îmi venea să izbucnesc în râs, fiindcă era o situație ridicolă. Mi se imputau lucruri de care n-aveam nici o responsabilitate, parcă aș fi fost eu investit de cineva să reprezint generația mea. S-au legat după aceea de cazul soției și iarăși m-au muștruluit îndelung, că nu sunt în stare s-o conving să se retragă de la facultate, fiindcă n-are nevoie nici de acea facultate, nici de alta. Eram vinovat că o lăsasem să dea examen la filozofie; eram vinovat că o luasem de nevastă, cu toate că aflasem că vrea să urmeze filozofia; eram vinovat fiindcă nu puteam s-o determin să abandoneze facultatea. Nu-mi venea să cred că sunt atât de vinovat de toate relele de pe lume. Al treilea subiect de pe ordinea de zi a ședinței am fost tot eu. M-au luat la întrebări în legătură cu publicarea cărții. Conform teoriei lor, trebuia să predau manuscrisul cărții consilierului cultural. Nea Ilie îl cerceta, făcea referat la mitropolit. Mitropolitul, dacă găsea potrivit, își punea viza și manuscrisul era înaintat la Departamentul Cultelor. Dacă și această instituție, unde își avea bârlogul cenzura propriu-zisă, găsea oportun, înainta manuscrisul unei edituri cu recomandarea de a - l avea în vedere pentru publicare. „- Tu nu te mai reprezinți pe tine, mă, de acum încolo. Tu reprezinți Biserica. Ești preot. Dacă scriai ceva care contravenea politicii statului nostru, nu erai vinovat tu, nu erai tras tu la răspundere, era tras la răspundere ierarhul tău, adică eu ca mitropolit! Tot ce scrii trebuie văzut de mitropolit și numai dacă mitropolitul îți dă aprobare poți să trimiți mai departe acel material la o editură sau la o revistă!” Erau lucruri care mi se păreau absurde atunci, mi se par absurde astăzi. Voiam să fiu un om liber, să simt, să gândesc ca un om liber. Nu puteam să concep că sunt încorsetat de atâtea restricții, de atâtea reguli, care mai de care mai umiltoare. Ascultându-l pe mitropolit, ar fi trebuit să-mi fie rușine că scriu, că gândesc. Mi s-a părut foarte dureros faptul că dintre cei prezenți la acea ședință nu mi-a luat nici unul apărarea. Exclud din această categorie pe vlădica Nestor, el însuși persecutat și marginalizat, ca unul care fusese contracandidat la alegerile pentru funcția de mitropolit, ce avuseseră loc cu câțiva ani mai înainte. Era vorba de consilierii mitropoliei, oamenii care mă sărutau de atâtea ori și-mi dădeau semne de afecțiune, de stimă, de simpatie. Era destul ca să se încrunte mitropolitul la tine și erau în stare să te sfâșie; era destul ca să-ți zâmbească mitropolitul și erau în stare să te pupe din cap până-n picioare! Aveau și ei copii, nepoți, erau oameni în vârstă, oameni bogați și puternici, care ar fi avut un cuvânt de spus în apărarea mea. Cât de prost să fi fost și tot îți dădeai seama că se sărise peste cal și că eram nedreptățit. Faptul că îmi apăruse cartea, că făcusem ceea ce ei nu făcuseră îi intriga, îi supăra și-i coaliza împotriva mea. Eu trebuia să dispar de acolo cu orice preț. Prezența mea sub același acoperiș îi incomoda. În alte împrejurări aș fi ajuns în pragul disperării, dacă aș fi fost supus unei asemenea săpuneli. În momentele acelea însă nu mă simțeam atins. Eu aveam rezimul meu interior. Îmi apăruse o carte! Ce fericire mai mare putea să fie pentru mine! Eram prea fericit, ca să mai mă poată cineva supăra, umili, batjocori. Puteam să-mi dea și câteva palme și tot nu le-aș fi simțit. Îmi apăruse o carte! Din când în când îmi venea să zic cu voce tare: „-Saule, Saule, de ce mă prigonești?” (Continuare în numărul viitor).

*

Din învățăturile împăratului Vasile Macedoneanul către fiul său Leon spicuim încă un fragment: „*Bucură-te de prietenii devotați mai curând pentru că-ți sunt adevărați decât pentru că-ți sunt prin rudenie apropiați. Căci prietenia rudelor nu este rodul virtuților, ci al firii, ea nu poate fi socotită efectul unui act de autentică liberă voință, pe când devotamentul prietenilor adevărați față de tine este dictat de virtute și de conștiința liberă. Iar cea dintâi*

urmează legea firească, cealaltă legea dumnezeiască. Și, la nevoie, este mult mai prețios caracterul decât înrudirea, și opțiunea morală decât obligația firească. Adeseori, rudele au uneltit împotriva rudeniilor lor de dragul unui pumn de arginți, dar prietenii adevărați, disprețuind lumea întreagă, nu și-au precupețit nici chiar viața de dragul prietenilor”.

*

Domnul Profesor Papavă Eugeniu din Tr. Severin ne-a pus la dispoziție o frumoasă istorioară, pe care o redăm în cele ce urmează, având în vedere învățătura morală ce o putem desprinde din ea. „O femeie iese din casă și vede trei moșnegi cu barbă albă stând în fața casei. Nu-i cunoștea, dar, văzându-i supărați, îi invită în casă ca să mănânce ceva. „- Soțul tău este acasă?” - întreabă ei. „-Nu este, a ieșit.” „-Atunci nu putem intra” - replicară ei. Seara, când soțul se întoarse acasă, ea îi povestește despre cei trei moșnegi. „- Du-te, spune-le că am venit și poștește-i înăuntru!” Femeia se duse și-i invită. „- Nu putem intra toți în casă!”, replicară ei. „- Cum așa?” întrebă ea. Unul dintre moșnegi îi explică. „- Eu sunt BUNĂSTARE, el este SUCCES, iar celălalt este IUBIRE. Acum du-te și întreabă-l pe soțul tău, care dintre noi să vina în casă?” Femeia intră în casă și îi spune soțului, care se bucură. „- Ce bine!! În acest caz, invită-l pe BUNĂSTARE!” Soția nu a fost de acord. „- De ce să nu-l invităm pe SUCCES?” Nora îi asculta dintr-un colț al casei. „- N-ar fi mai bine să-l invităm pe IUBIRE? Casa noastră ar fi atunci plină de iubire!” - a sugerat nora. „- Hai să ne ghidăm după sfatul nurorii!” îi zise soțul soției. „- Du-te afară și invită-l pe IUBIRE să ne fie oaspete!” Femeia ieși afară și întreabă: „- Care dintre voi este IUBIRE? Pe el îl invităm să ne fie oaspete!” IUBIRE porni înspre casă. Odată cu el porniră în urma lui și ceilalți doi. Surprinsă, femeia întreabă: „- L-am invitat doar pe IUBIRE. Cum de veniți și voi cu el?” Cei trei moșnegi replicară: „- Dacă l-ai fi invitat pe BUNĂSTARE sau pe SUCCES, ceilalți ar fi rămas pe loc, dar de vreme ce l-ai invitat pe IUBIRE, unde merge el mergem și noi. Unde este IUBIRE este și BUNĂSTARE și SUCCES!”

*

Cu tristețe profundă va anunțăm că **Domnul Dr. Artur Silvestri** din București este grav bolnav. A suferit două operații și acum se află într-un spital din Viena. Acest om a făcut mult bine parohiei noastre de-a lungul anilor. Într-una din „scrisorile” trecute v-am vorbit de masiva donație de carte ce ne-a făcut-o, pentru ca din banii obținuți din vânzarea acestor cărți să tipărim **Noul Testament**, pe care să vi-l donăm Dvs., fiecărei familii. Tocmai de aceea, vă rog mult, când vă faceți rugăciunea Dvs. obișnuită, rugați-vă și pentru sănătatea Domnului Artur Silvestri. Are mare nevoie de rugăciunea noastră. Dumnezeu să-i dea însănătoșire cât mai grabnică, fiindcă are multe de făcut în această lume!

*

În urma protestului făcut prin „*Scrisoarea pastorală*” și prin viu grai de mulți dintre locuitorii satului Bârda, **Domnul primar George Bazavan** a dispus comisiei de fond funciar a comunei Malovăț să facă investigații mai profunde în arhiva comunei și astfel s-a descoperit că cei care au făcut cerere de retrocedare a terenurilor din patrimoniul defunctei Stațiuni de Cercetări Pomicole... aveau dreptate. Drept urmare, vor primi terenurile respective, chiar și pe bază de martori. Poate nu în toate situațiile vor fi respectate vechile amplasamente. Important este că se vor respecta suprafețele. Între beneficiari se include și parohia. Iată că se poate! Important este că a existat disponibilitatea convenită din partea primarului. Când cineva vrea să facă ceva, găsește soluții; când nu vrea, găsește pretexte!

*

Doamna Mărioara Pera de la Banca de Dezvoltare din Tr. Severin, împreună cu mama sa, **Doamna Pera Aurica** din Malovăț, au făcut un lucru extraordinar. Cunosând că în punctul numit Crucea Evii din hotarul satului Malovăț a existat cândva o troiță, au construit la un atelier de specialitate o cruce de toată frumusețea și au așezat-o în punctul respectiv. Valoarea troiței depășește **500 lei**. Numărul troițelor așezate la hotare, drumuri și răscruci în parohia noastră s-a mărit astfel cu una. Sfințirea s-a făcut la 8 noiembrie în prezența a numeroși enoriași ai parohiei noastre. Dumnezeu să răsplătească celor două donatoare jertfa ce au făcut!

*

Domnul Prof. Ion Vulcan din București a donat parohiei noastre **300 lei**; **Doamna Ing. Caragioiu Alexandrina-Melania** din Montreal(Canada), căreia parohia noastră i-a publicat câteva cărți în anii trecuți, a trimis un ajutor de **200 lei**; **Doamna Mătuș Natalia** din Timișoara, veche cititoare a publicațiilor parohiei noastre, a donat **100 lei**; **Domnul Sfetcu Crinel** din Bârda a achitat contribuția de cult pe 2008 în valoare de **100 lei**. **Domnul Chilom Dan** din Malovăț a chitat **50 lei** pentru contribuția de cult pe 2008. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Conducerea Academiei Dacoromâne din București a hotărât că festivitatea de primire a preotului Dvs. ca membru al ei să aibă loc în ziua de 27 Noiembrie, când se va sărbători și Ziua Unirii de la 1918. Ca alocuțiune de recepție, preotul Dvs. va susține comunicarea **Rolul Bisericii Ortodoxe Române în înfăptuirea Marii Uniri de la 1918**. Poți să zici „nu” la o așa hotărâre?

*

Liga Pentru Unitatea Culturală a tuturor Românilor a invitat pe preotul Dvs. să participe la Congresul Spiritualității Românilor de Pretutindeni, care va avea loc în zilele de 2-4 Decembrie la Alba Iulia. Preotul a acceptat invitația și s-a înscris cu comunicarea **Ideea de unitate națională în gândirea română modernă**. Congresul este organizat sub patronajul Președinției, Academiei Române și Patriarhiei. Organizatorii suportă cheltuielile privind transportul, masa și cazarea. Frumos din partea lor!

*

Domnul Dr. Dumitru Chican, atașat cultural la Ambasada română din Siria ne-a făcut o surpriză de zile mari. A descoperit în Arhivele Naționale ale Siriei din Damasc un manuscris în limba arabă, pe care l-a tradus. Manuscrisul de numește **Șiragul Mărgăritarului**. El este un cronograf bizantin, care cuprinde istoria Imperiului Bizantin de la 320 la 1453, când a fost cucerit de turci. A fost scris în limba greacă, dar a fost tradus în arabă și datorită acestui lucru s-a păstrat. Domnul Dr. Chican a făcut cercetări și a ajuns la concluzia că în nici o cultură europeană nu se cunoaște acest cronograf, ceea ce înseamnă că originalul scris în limba greacă a fost distrus după cucerirea Constantinopolului. Preotul Dvs. a realizat un studiu în anii trecuți, **Cronografele - elemente ale influenței bizantine la români**, care a apărut în „Mitropolia Banatului” de la Timișoara și în limba engleză în „Balkan Studies” din Tesalonic. Aceasta l-a făcut pe Domnul Dr. Chican să ne propună să publicăm prin editura parohiei noastre acest giuvaer de cultură medievală, cartea fiind însoțită de un studiu introductiv în română și engleză semnat de preotul Dvs., care să nu fie altceva decât studiul menționat cu adaptările convenite. Este o cinste deosebită pentru parohia noastră ca să publice pentru prima dată acest document pe pământ european.

*

Domnul Prof. Eugeniu Papavă din Tr. Severin ne-a pus la dispoziție textul unui manuscris(se pare, nepublicat până acum!) de maximă importanță pentru istoriografia română în general și pentru perioada lui Tudor Vladimirescu în special. E vorba de **Memoriul lui Gheorghe Duncea**. Acesta a fost unul din căpitaniii lui Tudor Vladimirescu. În memoriul său, Gheorghe Duncea relatează multe aspecte necunoscute privind activitatea lui Tudor Vladimirescu în Mehedinți, inclusiv descrierea amănunțită a luptelor cu turcii de la Bahna și Cireșu. Este cutremurătoare scena uciderii lui Tudor, relatată la numai câteva săptămâni de la eveniment. Vom cita doar câteva rânduri: „*I-au legat cu mâinile la spate, I-au desbrăcat în piele și I-au crăpat cu un iatagan pe burtă, trăgându-i mațele din el cu sucala de viu*”. Începând cu numărul viitor al „*Scrisorii pastorale*” vom publica acest document de mare importanță pentru istoriografia românească. Ne vom face, de asemenea, o datorie de conștiință să publicăm acest document sub forma unei broșuri, tocmai pentru a face-o mai bine cunoscută și a introduce documentul cât mai bine în circuitul cultural românesc.

*

În această perioadă, preotul Dvs. a publicat articolele: **O știre bizară: preoți ca directori de spitale??** în „Epoca”, an. III(2008), 45, 13 nov., ediție en-line(<http://revista->

epoca.com); **In memoriam Antonie Plămădeală**, în „Neamul Românesc”, 2008, nov. 16, ediție on-line(www.neamul-romanesc.com); **Sfinții români - adevărata valoare spirituală**, în „Neamul Românesc”, 2008, nr. 43, nov. 16, ediție on-line(www.neamul-romanesc.com).

*

Pe 13 Nov. am oficiat înmormântarea lui **Paicu Gheorghe**(75 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

În luna decembrie avem următorul program de slujbe: **6 Dec.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **7 Dec.**(Bârda); **13 Dec.**(Malovăț-Bârda); **14 Dec.**(Malovăț); **17 Dec.**(spovedit și grijit la biserică și în sat la Bârda); **18 Dec.**(spovedit și grijit la biserică și în sat la Malovăț); **21 dec.**(Bârda); **19-20 și 22**(colindul cu icoana în Malovăț) **23-24 Dec.**(colindul cu icoana în Bârda) **25 dec.**(Malovăț); **26 Dec.**(Bârda); **27 Dec.**(pomeniri dimineața în Bârda, slujbă la Malovăț); **28 Dec.**(Malovăț) . În restul timpului, la orice oră din zi sau noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală
Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2008), nr. 146(15 –30 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

Cu mulți ani în urmă, când eram student, aveam profesori cu studii în străinătate, care ne spuneau din când în când: „-Măi, copii! Față de ce-am văzut noi în Occident, voi sunteți niște sfinți, măi!” Întrebam, curioși, ce au văzut în Apus și ei răspundeau: „- Nu vă spunem, ca să nu vă dăm idei!” Ni se părea curioasă această afirmație, dar n-aveam încotro! Au trecut anii și abia azi îi înțeleg bine pe profesorii mei. Înțeleg ce voiau să ne spună. Desigur, se refereau la starea morală a tineretului, la destrăbălarea ce-o văzuseră în statele pe care le vizitaseră. Azi lucrurile acestea au venit, din păcate, și la noi. Ne întâlnim cu ele pe toate drumurile, pe toate străzile, în toate localurile, inclusiv în școli. Cei care am mai prins anii când în școala românească era un alt tip de disciplină, suntem intrigați, revoltați adesea. Poate suntem înclinați să aruncăm toate păcatele în spatele generației tinere și s-o facem responsabilă de toate relele. Situația este discutabilă. Nu, nu cred că acești copii și tineri sunt de vină pentru decăderea morală ce se resimte pas cu pas și an cu an în societatea românească. Socotesc mai degrabă pe acești copii și acești tineri niște victime ale vremii și vremurilor noastre. Când spun aceasta, mă gândesc la faptul că niciodată copilul și tânărul din țara noastră nu a fost bombardat și invadat cu atâta informație și influență negativă din punct de vedere moral ca astăzi. Zecile de programe de la televiziune, internetul, radio-ul, revistele și ziarele de tot felul se întrec ca să ofere cât mai mult material distrugător de suflet. Parcă este o campanie susținută și subvenționată de forțe obscure și diabolice, care urmăresc coruperea morală a tinerei generații. Cei vârstnici sunt răspunzători în mare măsură de această situație. Dincolo de obligația părinților, învățătorilor, profesorilor, preoților și celorlalți factori răspunzători de capitolul educație, de face totul pentru a-i apăra pe copii și tineri de aceste influențe nefaste, pentru a le crea filtrul necesar ca ei înșiși să aibă capacitatea de a alege între bine și rău, răspunderea apasă asupra factorilor politici, asupra celor ce produc și răspândesc informația. Aceștia nu mai sunt tineri, ci sunt oameni maturi, deplin responsabili. Și lor le revine sarcina să contribuie la asanarea morală a societății românești. Dacă ei nu vor face aceasta, zadarnice vor fi eforturile Familiei, Școlii, Bisericii și celorlalte instituții. Mediul se poate intoxica foarte ușor și

curățirea lui este deosebit de grea. Nu militez pentru introducerea cenzurii în presă și în programele mass-media. Ne-am săturat de ea zeci de ani. Este nevoie însă de o cenzură de ordin moral, ca responsabilitate pentru sănătatea trupească și spirituală a populației. Facturii politici și administrativi ai țării nu trebuie să se joace cu această problemă, fiindcă vor fi consecințe incalculabile pentru viitorul țării și al societății românești. Pentru niște câștiguri mărunte, trecătoare, se produc pierderi imense pentru neamul românesc însuși.

Am putea spune că astăzi lupta pentru curățenia morală a tinerei generații este o formă autentică de patriotism. Lupta nu este ușoară, ci dimpotrivă. Un singur exemplu, în limita spațiului, ar fi edificator în acest sens. De oarecare vreme a apărut în cartierul Crihala din Tr. Severin, pe un bloc-turn chipul unei târfe îmbrăcate într-un furou transparent. Are dimensiuni mult mai mari decât cele adevărate, șade acolo răscracărată, cu privire provocatoare, iar deasupra scrie cu litere imense: „*Tutunul este chiar singura ta plăcere?*” Imaginea apocaliptică se vede foarte bine de departe, de pe mai multe străzi, dar mai cu seamă din curțile liceelor economic, pedagogic și „Țițeica”. Chiar întâmplător a fost postată acolo? Ce trebuie să înțeleg din imagine și text? Că cineva trebuie să se lase de fumat? Nicidecum! Oricine va înțelege că numai patima fumatului nu e suficientă, ci mai trebuie adăugate și altele. Ni se sugerează fățiș ce ne-am putea alege: desfrâul. Cât timp îi trebuie unui profesor sau unui preot să-l convingă pe adolescentul din liceu, că nu trebuie să dea curs unor asemenea îndemnuri, ci dimpotrivă?! Oare, cine a pus acea imagine acolo? Copiii? În nici un caz! Îl trage cineva la răspundere pe acel om sau acea instituție, care a plasat imaginea acolo și distruge cu ea sufletele nevinovate ale copiilor? Ați auzit Dumneavoastră pe vreun candidat la funcțiile supreme în județ, în oraș, în comună, la fotoliile de parlamentari făcându-și cap de afiș în programul său electoral lupta pentru moralitatea societății românești, pentru salvarea acestor copii și tineri de la influențele nefaste la care sunt supuși 24 de ore din 24? Eu n-am auzit! Cât timp trebuie să mai treacă pentru ca să ne trezim la realitate și acest monstru al păcatului să nu ne mai distrugă sufletele copiilor?

*

(*Continuare din numărul precedent*) Când „judecătorii” mei au obosit, ori s-au plictisit de atâta dojană la adresa mea, mitropolitul a zis: „- Dar mai spune și tu ceva, fiindcă până acum numai ne-ai ascultat și n-ai avut nimic de zis. Măcar cere-ți iertare!” Așadar, tăcerea mea era o enigmă pentru ei. Sfatul Prea Sfințitului Nestor Vornicescu fusese cât se poate de potrivit și de salvator. Toți așteptau să zică ceva referitor la cele ce-mi imputaseră până atunci, timp de mai bine de două ore. Poate le dădeam prilejul să înceapă o nouă rundă. Eu n-am făcut nici o referință la cele ce-mi spusese. Am scos din geantă o cutie de bomboane. O cumpărasem, sperând că noaptea voi pleca acasă și să o duc la ai mei. Le-am spus: „- Înalt Prea Sfințite Părinte, Prea Sfințite Părinte, Prea Cucernici Părinți Consilieri, vă rog să-mi permiteți să vă ofer și eu bomboane, fiindcă astăzi este 30 august, Sfântul Alexandru, ziua mea onomastică și să vă urez La mulți ani!”

La orice se așteptau, numai la asta nu! Am prins din zbor reacțiile. Mitropolitul a schimbat o privire-fulger cu episcopul-vicar și a început să râdă, iar consilierii au plecat capetele în pământ și au amuțit. Poate în momentele acelea, pentru prima dată, le-a fost rușine! Mitropolitul a zis: „- Părinte Alexandre! Cum ai putut să taci atâta timp și să nu ne spui acest lucru! Tocmai de ziua ta să te certăm atâta? Bine, părinților, de ce nu m-ați făcut atent că astăzi este Sfântul Alexandru?! Să ne ierți, părinte Alexandre, că nu trebuia să te certăm tocmai astăzi! Mai greșim și noi cei mari. Ia spune, ce probleme ai, cu ce te putem ajuta!” Chiar asta așteptam. I-am spus: „- Dacă se poate, vă rog să-mi aprobați cererea de învoire pentru mâine. M-aș duce și eu acasă. Astăzi am avut primul nostru praznic de cununie. Au venit și pe la noi rudele și eu n-am putut să mă duc, fiindcă am avut ședință!” Mitropolitul s-a uitat puțin în podea, apoi a zis „- La mulți ani, părinte Alexandre! Felicitări pentru carte! Este o realizare mare, de ce să n-o recunoaștem! Mergi acasă și te întorci luni, peste patru zile! Mâine dimineață, părintele secretar ia legătura cu părintele Stoian și ți se eliberează două camere în casa lui parohială, fiindcă acolo ai condiții mult mai bune decât la părintele Morega!” Mitropolitul și episcopul m-au sărutat și au luat mai multe bomboane. Și

ei erau tot venetici în Craiova, ca și mine și poate în momentele acelea, în intimitatea lor, se solidarizaseră cu mine. Consilierii au mormăit fiecare câte o scuză, dar n-a luat nici unul bomboane. După ce-am ieșit de acolo, într-un colț mai ferit al coridorului, Prea Sfințitul Nestor mi-a spus: „- Felicitări, părinte Alexandre! Ai câștigat meciul! A fost unu la zero pentru frăția-ta!”

Așa decurgeau zilele la mitropolie. Așa am învățat ce înseamnă cenzura. Asta în timp ce părinții erau mândri, vezi, Doamne, că fiul lor lucrează la mitropolie și este fericit acolo! Of! Au trecut de atunci, Doamne, mai bine de treizeci de ani, mi-au apărut vreo treizeci și ceva de cărți, multe le-am donat prietenilor, cunoscuților și mai marilor, dar m-am ferit întotdeauna, pe cât am putut, ca să mai scriu autografe. Știam eu ce știam!

*

Din **Memoriul** lui Gheorghe Duncea din Prejna, căpitanul lui Tudor Vladimirescu, pe care ni l-a pus la dispoziție Domnul profesor Papavă Eugeniu din Tr. Severin, dăm un prim fragment, urmând să se continue în numerele viitoare: *«Sub iscălitu jupânu Gheorghe Duncea din comuna Prejna, județul Mehedinți, plaiul Cloșani; ca unul care luat-am parte la buna întocmire a răzmeriții de către prea bunul și înțeleptul Sluger Teodor Vladimirescu, care gânditu-s-a să ne scape biata noastră Țară Românească de grecii jupuitori și de ciocoi noștri, boierii români, care unitu-s-au de-a-mpreună cu grecii să ne despoaie pe noi țărani de totul nostru avut.*

Și fiindcă mă găsesc în anul 1822, an blestemat pentru viața mea prin faptul că sunt fugărit de o gardă turcească în frunte cu Mihai Paloș, care este sătean al meu și mă dușmănește de moarte. M-a pârât la comandamentul turcesc de pe insula Ada-Kaleh lângă Rușava, că luat-am parte la răzmerița de anul trecut (1821), de-a-mpreună cu ginerile meu, căpitanul Bosoancă, care a fost căpitan de poterași al otcârmuirii pe lângă acest taft al plaiului Cloșani, și care a lăsat prin buna lui știință să se întocmească cete de haiduci în acest plai fără ca să urmărească. De aceea comandantul turcesc a trimis această gardă în frunte cu acest dușman al meu, ca să ne prindă, să ne ducă pe insulă, să ne judece. Noi când am prins de veste am fugit de acasă.

Pentru că eu sunt cel dintâi care cunosc mai bine viața prea bunului și înțeleptului Sluger Teodor, de la naștere și până la plecarea noastră spre București, hotărâtu-m-am și gândit, până nu voi fi prins în mâinile turcilor, cu această pană a mea, să povestesc urmașilor mei prin rândurile de față pe care le aștern pe aceste bucăți de hârtie de mine întocmite laolaltă, ca să știe și ei legăturile care au fost între mine și prea înțeleptul Sluger și cum am ajuns la hotărârea de a construi acest sfânt locaș de închinare, care este aici în comuna Prejna, și este ca legământ de credință între noi doi și singura pomenire din țară a neuitatului Teodor.

Și cum arătarăm mai sus, în acest înscris al meu, că mă găsesc în anul blestemat al vieții mele și neștiind ce va aduce ziua de mâine, s-ar putea să cad în mâinile lor și omorât de acești dușmani ai mei, mă grăbesc a isprăvi cât mai repede această povestire a mea pe care o încep de la nașterea prea înțeleptului Sluger Teodor și până la anul 1820 luna cireșar în treizeci zile, de la care dată sunt investit de către Slugerul Teodor comandant căpitan al cetei de panduri Mehedinți, iar de la plecarea noastră spre București și până la sprânjirea noastră, a pandurilor, se găsește scrisă de cuconul Petrache Poenarul, care este logofăt al Slugerului Teodor în răzmeriță.

Tot la acest înscris al meu, voi coase cele două acte de moștenire ale bisericii, lăsate mie în păstrare de către prea bunul și înțeleptul Sluger Teodor, prin care înzestreză biserica. Pentru o cât mai bună păstrare a acestei povestiri și a actelor bisericii aflate aci la ea, rog pe nepotul meu Constantin Duncea, copilul fiului meu Iovan Duncea, după ce lucrurile se vor liniști, să o ducă în biserica din comuna Prejna clădită de noi și s-o pună alături de tabla de tei pe care se găsește pictat portretul meu și al Slugerului Teodor și al soției mele jupâneasa Stanca”(continuare în numărul viitor).

*

În dimineața zilei de 30 Nov. s-a stins din viață **Dr. Gabriel-Artur Silvestri**(1953-2008) din București după o suferință îngrozitoare de câteva săptămâni. Boala secolului I-a secerat nemiloasă, neținând seamă de câte proiecte avea omul acesta începute, câte altele erau la rând, câte gânduri îl frământau, câte cărți așteptau să le scrie. Prin **Asociația Română pentru Patrimoniu**, prin **Intemundus media**, prin **Carpathia Press** și alte inițiative culturale cu largă deschidere spre național și universal, Dr. Gabriel-Artur Silvestri crease un adevărat imperiu al limbii și culturii române, realizând în multe privințe ceea ce ministerul de specialitate și alte instituții culturale ale țării încă nici nu-și propuseseră să înfăptuiască. Mobiliza energii și talente din țară și străinătate, aduna oamenii și ideile mărețe și le focaliza întru realizarea unor idealuri nobile și necesare pentru neamul și cultura română. A militat cum numai el știa pentru ridicarea prestigiului Bisericii Ortodoxe. Era un om credincios. Contribuia atât cât își putea permite la ajutorarea locașurilor de cult, la impulsivarea acțiunilor nobile de cultură sau de asistență socială, ajuta cu bucurie pe cine se afla în impas și îi cerea sprijinul. Ardea ca o făclie pentru grija și binele celor mulți, prezenți și viitori și nici n-a observat că sănătatea i se deteriorează de pe o zi pe alta. De multe ori vorbeam cu dânsul la telefon sau pe e-mail la 2 sau la 3 noaptea, căci el parcă era permanent în fața calculatorului, parcă avea conștiința că zilele îi sunt tot mai puține și timpul nu mai are răbdare cu el. A ajutat mult parohia noastră de-a lungul anilor cu bani și cu reviste, iar cu puțin timp înainte de a-l doborî necruțătoarea boală ne-a trimis un stoc de peste 900 volume să le vindem și din banii obținuți să tipărim **Noul Testament**, pe care să vi-l donăm Dvs., fiecărei familii. Niciodată nu a fost în parohia noastră și, totuși, s-a gândit și la nevoile noastre sufletești. Dumnezeu să-l ierte, să-i răsplătească binele pe care l-a semănat cu timp și fără timp pretutindeni în lume!

*

La alegerile pentru parlament din 30 noiembrie, constatăm că avem câțiva parlamentari apropiați de comuna noastră. E vorba de **Doamna senator Ecaterina Andronescu**, fostul ministru al Învățământului. Este fiică a comunei noastre, fostă elevă și profesoară la școala din Malovăț. Încă suntem mulți care i-am fost elevi. Ne amintim cum obișnuia să vină, când încă îi mai trăiau părinții, cu toată familia, la slujbele din noaptea Paștelui de la biserica din Malovăț sau la cea din Bârda. Și azi își mai amintește din când în când cum îl găsea pe preotul Dvs. citind pe ascuns cărți de literatură în orele sale de fizică sau de chimie. Drept pedeapsă, îi pune în vedere ca, după ce le termină, să i le dea și dumneaei să le citească! Așa pedeapsă! Tot legat de comuna noastră este și **Domnul deputat Viorel Palașcă**, fost prefect al Mehedințului, a cărui mamă este fiică a comunei noastre. Dumnezeu să le ajute să contribuie din plin la bunul mers al societății românești!

*

În această perioadă am primit câteva donații pentru parohie astfel: **Doamna Iordache Maria** din București a donat **130 lei**; **Doamna Popescu Angela-Loredana** de la Banca Comercială din Tr. Severin, fiică a **Domnului Meilă Iancu** din Malovăț, a donat **100 lei**; **Domnul Mema Irinel** din Tr. Severin, nepotul regretatului **Meică Mema** din Bârda, a donat **100 lei**; **Doamna Papa Camelia Cristina** de la Banca Comercială din Tr. Severin și **Domnul Dan Mocănescu** din Ploiești au donat câte **80 lei**; **Domnul Bogdan Soare**, tot din București, a donat **60 lei**; **Doamna Burtea Elena**, fiica regretatului **Duțoniu Sever** din Bârda și **Domnul Ciobanu Nicolae**, amândoi din Tr. Severin, au donat câte **50 lei**; **Domnul Curea Ion** din Bârda, **Doamna Glavan Dumitra**, **Domnul Popescu V. Ion** și **Domnul Manolea Grigore** din Malovăț au adăugat câte **50 lei** la contribuția de cult pe 2008. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Joi, 27 nov., la Biblioteca Metropolitană din București, în cadrul unei sesiuni de comunicări, **Academia Daco-Română** din București l-a primit pe preotul Dvs. ca membru al ei, în locul regretatului **Părinte Dumitru Bălașa**, care a fost membru fondator al acestei instituții. Până acum este singurul preot al acestei academii. Discursul de recepție al preotului Dvs. a fost **Contribuția Bisericii Ortodoxe Române la realizarea Marii Uniri de**

la 1918. Prin diploma ce i-a fost înmănată, preotul Dvs. este investit și cu „*calitatea de conducător de doctorat în dacoromânică*”, în specialitățile religia dacilor și religia creștină ortodoxă. Dintre participanții la festivitate amintim pe **Domnul Prof. Dr. Geo Stroe**, președintele Academiei Daco-Române, **Domnii Dr. Aurel David, Dr. Constantin Mocanu, Dr. Ing. Dan Ion Predoiu, Dr. Dumitru Bălăeț, Dr. Nicolae Constantinescu, Dr. Gheorghe Șelaru, Doamna Dr. Olivia Strachină.** Îi mulțumim cordial **Domnului Ing. Gheorghe Trocan**, fost ministru, fiu al satului Bârda, care și-a făcut timp să participe la această festivitate.

Și, uite așa, cu trei capre, am luat doctoratul și am intrat și la academie! Un vechi proverb românesc grăiește: „*Nu mor caii când vor câinii, nici câinii când vor stăpânii!*”

*

În această perioadă, preotul Dvs. a publicat articolul: **Cine se joacă „de-a Dumnezeu”? Și de ce?** în „*Ecoul*”, an. II(2008), nr. 44(26 nov.), ediție on-line(<http://www.revista-ecoul.com>);

*

Pe 2 Nov. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Sfetcu Radu-Alexandru**, fiul **Domnului Sfetcu Crinel** și al **Doamnei Sfetcu Violeta** din Bârda, iar la 16 Nov. botezul pentru **Sfetcu Daria-Alexandra**, fiica **Doamnei Sfetcu Delia**. Să trăiască!

*

În luna decembrie avem următorul program de slujbe: **6 Dec.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **7 Dec.**(Bârda); **13 Dec.**(Malovăț-Bârda); **14 Dec.**(Malovăț); **17 Dec.**(spovedit și grijit la biserică și în sat la Bârda); **18 Dec.**(spovedit și grijit la biserică și în sat la Malovăț); **21 dec.**(Bârda); **19-20 și 22**(colindul cu icoana în Malovăț) **23-24 Dec.**(colindul cu icoana în Bârda) **25 dec.**(Malovăț); **26 Dec.**(Bârda); **27 Dec.**(pomeniri dimineața în Bârda, slujbă la Malovăț); **28 Dec.**(Malovăț) . În restul timpului, la orice oră din zi sau noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală
Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2008), nr. 147(1 –15 Decembrie)

Dragii mei enoriași!

În zilele de 2-3 Decembrie, preotul Dvs. a participat la **Congresul Spiritualității Românilor de Pretutindeni**, ediția a XII-a, care a avut loc la Alba-Iulia. Preotul a fost invitat de către **Liga pentru Unitatea Culturală a Tuturor Românilor**. A prezentat comunicarea **Ideea de unitate națională în gândirea română modernă**. Congresul s-a desfășurat în **Sala Unirii**, acolo unde, la 1 Decembrie 1918, s-a hotărât ca Transilvania să se unească cu România. Au participat aproape 300 de delegați din 28 de țări. Dintre preoți, în afară de-al Dvs., a mai participat unul din Africa de Sud! Mai era înscris unul de la Moscova, dar n-a mai venit. Din prezidiul congresului au făcut parte **Senatorul Adrian Păunescu**, Prof. Univ. Dr. Victor Crăciun, **poetul Grigore Vieru**, **Acad. Dumitru Dabija**, **I.P.S. Iosif**, mitropolitul Europei Centrale și Meridionale, **I.P.S. Andrei Andreicuț** al Alba-Iuliei, prefectul județului Alba și multe alte oficialități. Totuși, s-au simțit câteva mari absențe în ce privește autoritățile române, politice și administrative. Nu a participat nimeni din partea președinției, parlamentului, Ministerului Culturii, Institutului Cultural Român etc. S-a motivat acest lucru prin faptul că alegerile „fixate de o minte diabolică” în imediata vecinătate a zilei de 1 Decembrie au umbrat toate manifestările dedicate Zilei Naționale a României, inclusiv congresul. Din luările de cuvânt ale delegaților veniți din străinătate, am reținut câteva elemente foarte importante, astfel: I. **Basarabia**: Poetul **Grigore Vieru** a citit o emoționantă

poezie, din care reieșea că Basarabiei îi este dor de Patria-Mamă; **Poetul Andrei Strâmbeanu** a vorbit de rolul Ligii Culturale pentru Unitatea Culturală a Tuturor Românilor înainte de Unirea de la 1918, cât și după aceea pentru consolidarea Unirii. Același rol important ar trebui să-l aibă și azi. Liga are nevoie de fonduri proprii, ca să-și poată realiza proiectele. În Oregoi sunt 300 de copiii români și au nevoie de cărți românești. Atenționa asupra deznaționalizării ce se face prin Biserică de către forțele filoruse basarabene. Atenționa, de asemenea, asupra persecuțiilor ce le face președintele Voronin și susținătorii lui asupra românilor și reprezentanților lor din forurile politice și legislative. Este necesar ca organele diplomatice românești să pună serios în discuție Pactul Ribentrop-Molotov și să militeze pentru desființarea lui (*Continuare în numărul viitor*).

*

Memoriul lui Gheorghe Duncea (*continuare din numărul trecut*): „Și acum îmi voi începe povestirea mea și ascultați dragi urmași. Teodor Vladimirescu, născutu-s-a în comuna Vladimir din județul Gorj, și, după spusele fratelui meu, călugărul Gherasim Duncea, s-ar fi născut la anul 1766, dintr-o mamă văduvă. În timpul de atunci, fratele meu, călugărul Gherasim, care făcea serviciu la mănăstirea Schitu-Topolnița (umblând după milostenii prin județul Gorj), poposea în tot timpul în casa părintească a Slugerului Teodor. Călugărul, văzând că mama lui e foarte săracă și că mai avea doi copii mai mari, 1-a luat pe Slugerul Teodor și l-a adus la mine în comuna Prejna.

Atunci călugărul l-a învățat să citească și să scrie. În comuna Prejna a venit la vârsta de ... ani. După, vreo șase ani, de la venirea lui în comuna Prejna, văzând călugărul la el poamă frumoasă, l-a luat și l-a dus la moșia Cuconului Glogoveanu, la Baia de Aramă și a vorbit cu acesta ca să-l ducă împreună cu fiul său la Craiova, să învețe carte boierească. Acolo, la Craiova, Teodor, învățând trei ani carte boierească, a ajuns la boieria de Sluger. Atunci Glogoveanu l-a numit mai mare peste moșiile sale din Baia de Aramă, Glogova și Filiași.

La moșia din Baia de Aramă și Glogova, Teodor a găsit un logofăt cu numele de Covrea, care era din Cerneți, capitala județului Mehedinți. Cu acest logofăt, Teodor s-a îngăduit foarte bine. Teodor legă prietenie strânsă, făcându-se frate de cruce cu Covrea; și s-au legat amândoi prin jurământ că nu vor pleca de la boier, până nu vor face capital mare, cu care să adune arme, ca să se răscoale contra stăpânirii și să scape țara de greci. Această idee a lui Teodor i-a venit din întâlnirile dese, care le făcea cu Horia Albac în târgul Hațegului. Însă el nu putea să pornească odată cu Horia fiind prea tânăr atunci, având numai 18 ani și nepregătit. Toți boierii din această vreme adunau la moșiile lor turme mari de vite numite zahanale, pe care le îngrășau la moșiile lor și le trimiteau peste graniță în Transilvania.

Cuconul Glogoveanu, având legături cu negustorii din Transilvania, a primit carte de la ei să trimită 2000 capete vite mari (boi și vaci). Atunci boierul a adunat toate vitele sale de pe moșii și le-a dat în primirea lui Teodor și a lui Covrea, ca să le ducă peste munți, la Hațeg. Înainte de a porni cu vitele, boierul le-a fixat trei prețuri; și dacă nu va putea să le vândă cu nici un preț din aceste trei, să le întoarcă înapoi. Ei au pornit cu vitele pe valea Jiului și, ajungând între munții Parângului, au poposit. Acolo Teodor și Covrea au întărit jurământul cu moartea, că dacă vor vinde vitele cu prețul cel dintâi, boierului să-l dea pe cel de al treilea, oprindu-i două părți din bani.

Ajungând cu vitele la Hațeg, li s-a împlinit dorința lor și au vândut vitele cu prețul întâiu. Când s-au întors la boier au spus că de abia le-au da cu prețul cel de al treilea, oprind două prețuri din bani. După aceasta Covrea nu se mai ținu de jurământul făcut cu Teodor și îi ceru lui Teodor să împartă banii. Teodor, văzându-se cu bani în urma jurământului făcut cu Covrea, a început să-și îndeplinească scopul său, organizându-se în mod secret. Atunci el veni la mine la Prejna într-o duminică, frumoasă zi de primăvară, florar 20 — 1805, și mi-a destăinuit toate planurile lui în casa mea, unde erau de față eu și prietenii mei: Zoican de la Balta, Petre Bălțeanu și preotul Nicolae Macu din Costești, care este parohul bisericii. Și în fața lui am depus jurământul și am jurat cu mâinile pe cruce, ca acel care din noi se va

lepăda sau trăda să fie jupuit de viu. Atunci am și pornit la lucru”(Continuare în numărul viitor).

*

Cu multă amărăciune am constatat că anul acesta ziua de 1 Decembrie nu a fost sărbătorită la nivelul corespunzător de către Biserica Ortodoxă Română. Am în vedere tam-tam-urile ce se făceau altădată, când era vorba de 1 Mai, 23 August, 7 Noiembrie, 30 Decembrie. Se împlineau anul acesta 90 de ani de la Marea Unire, deci nu era o zi oarecare. Sfântul Sinod nu a trimis măcar o pastorală preoților și credincioșilor, așa cum face în fiecare an, când e vorba de colecta pentru Fondul Central Misionar. Ar fi fost potrivită și o pastorală a ierarhilor locului, o ședință cu preoții sau măcar un telefon de la protoierie, care să pună pe preoți în temă și să-i îndemne să facă o slujbă de pomenire și să țină un cuvânt potrivit enoriașilor, duminică, 30 noiembrie. Biserica nu face politică, dar nu înseamnă că a ne pomeni morții și eroii, a ne aduce aminte de momentele cruciale din istoria neamului este politică. Astăzi, când procesul de deznaționalizare este în curs și tot mai intens, măcar Armata și Biserica să mențină trează conștiința unității de neam, conștiința identității noastre românești. Pentru o asemenea cauză, scuzele nu-și au locul.

*

La 11 Decembrie a avut loc în Malovăț un eveniment de mare importanță: **inaugurarea dispensarului**. În urmă cu un an și jumătate, preotul luase inițiativa de a construi în curtea bisericii, prin parohie, un dispensar, cel vechi fiind în situație critică și amenințând cu prăbușirea. **Domnul Primar George Bazavan** a venit la biserică împreună cu câțiva consilieri și, în fața Adunării Parohiale, a promis că primăria va construi dispensarul. Iată că s-a ținut de cuvânt și de data aceasta. A realizat poate cel mai frumos, dotat și spațios dispensar din mediul rural mehedintean. La inaugurare au participat oficialități ale comunei și ale județului. Slujba de sfințire a fost oficiată de un sobor format din **Prot. Cameniță Ștefan, Pr. Ionuț Ștefan** din Negrești și preotul Dvs. Un grup de elevi de la Școala din Malovăț, condus de **Prof. Picu Liliana**, au prezentat un program de colinde și o scenetă. S-au ținut cuvântări. Mulțumim cordial **Domnului Primar George Bazavan**, foștilor și actualilor consilieri ai Primăriei Malovăț, tuturor celor ce au sprijinit această lăudabilă inițiativă. Alături de localurile primăriei, căminului cultural, școlilor, bisericilor, dispensarul devine un obiectiv al comunei, care va folosi nu numai generației actuale, ci și copiilor și nepoților noștri. Și dacă în decembrie anul trecut s-a inaugurat căminul cultural, anul acesta dispensarul, i-am propus Domnului Primar să încerce ca pentru anul viitor să inaugureze o viitoare **bibliotecă publică**, de care ar fi mare nevoie în comuna noastră.

*

Am primit o serie de ajutoare bănești astfel: **Doamna Dorina Zdroba**(București): 230 lei; **Domnul Prof. Virgil Sfetcu** (București), fiu al satului Bârda: 150 lei; **Doamna Mătuș Natalia**(Timișoara): 88 lei; **Doamna Cobârjoiu Ioana**(Cluj-Napoca): 60 lei; **Doamna Ing. Zăuleț Aurica**(Tr. Severin), fiică a satului Bârda: 100 lei; **Doamna Mihaela Func**(Hanau-Germania): 76 lei; **Domnul I. Miclău**(Sydney-Australia): 190 lei.; **Domnul Ing. Cudalbu Octavian**(Baia Mare):200 lei; **Doamna Carmen Ilinca**(Tr. Severin): 100 lei. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În luna noiembrie am donat pâine credincioșilor prezenți la slujbe astfel: 8 Nov. (Malovăț): **85 pâini**; 9 Nov.(Bârda): **56 pâini**; 16 Nov.(Malovăț): **165 pâini**; 23 Nov.(Bârda): **64 pâini**; 30 Nov.(Malovăț): **174 pâini**. În total, s-au donat în luna noiembrie **544 pâini**. S-au donat, de asemenea, reviste „Didahia”, oferite de Episcopia Severinului și Strehaei.

*

La 4 Decembrie, preotul Dvs. a participat la înmormântarea regretatului **Dr. Artur Silvestri** din București. Slujba de prohodire a avut loc la biserică Sf. Visarion, fiind oficiată de către un sobor de preoți și diaconi condus de **Prea Sfințitul Vicențiu Ploieșteanu**, vicar patriarhal. A participat multă lume. Au vorbit, la biserică și la Mănăstirea Pasărea, unde a fost înhumat, **Prea Sfințitul Vicențiu**, scriitori, ziariști, oameni de cultură. A vorbit și preotul Dvs. **Artur Silvestri** lasă un gol imens în cultura și publicistica românească, în sufletele

celor care l-au cunoscut, l-au iubit și l-au apreciat. Despre el se va vorbi mult de aici încolo, fiindcă a lăsat o imensă zestre culturală în urma sa. Dumnezeu să-l ierte!

*

În această perioadă, parohia noastră a publicat volumul fostului mitropolit al Olteniei Nifon Criveanu, **Maxime și cugetări pentru viață**(432 pag.). Întotdeauna mi-au plăcut maximele și cugetările. Am parcurs multe lucrări de acest gen, mi-am cumpărat astfel de cărți de câte ori le-am aflat prin librării, am alcătuit eu însumi mai multe culegeri. Și, totuși, cartea aceasta, alcătuită de fostul mitropolit al Olteniei, Nifon Criveanu, mi s-a părut a fi altceva decât cele ce am întâlnit. Am citit-o cu mulți ani în urmă, dar nu m-am putut despărți de amintirea ei. Multe cugetări din ea mi-au rămas în memorie și le-am citat cu plăcere ori de câte ori s-a ivit prilejul, ca pe niște jaloane orientative pe drumul vieții. M-am întrebat chiar de unde vine acest interes, această atașare de cartea ierarhului oltean. Cred că am găsit până la urmă răspunsul: **este alcătuită de un om cu multă știință de carte, care și-a selectat cu grijă lecturile, convins fiind de efemeritatea vieții pământești și de importanța fiecărei clipe ce ne este dată; este alcătuită de un om cu un bogat fond de cultură teologică, care a filtrat cu grijă orice citat ce l-a înscris în agenda sa de lucru; este alcătuită de un om, care a vrut ca prin această carte să facă o lucrare de apostolat în lume, o prelungire a misiunii sale pastoral-misionare.**

*

Mitropolia Olteniei, în colaborare cu Facultatea de Teologie din Craiova, au organizat un concurs pentru tineret pe tema **Teologia în actualitate**. Concursul a constat din lucrări scrise. La concurs a participat și cântărețul parohiei noastre, **Stănciulescu Cristian**. El a obținut premiul I. Felicitări!

*

Așa cum am menționat în numerele precedente ale publicației noastre, la 30 Noiembrie am încheiat colectarea contribuției de cult și ajutoarelor bănești pentru parohie pentru anul 2008. Situația se prezintă astfel: **a)În Malovăț au achitat contribuția de cult 91,73%. Dintre frunțași menționăm :** I. Glavan Dumitra: 570 lei; II. Ciurel Dumitru: 200 lei; III. Coman Vasile: 151 lei; IV. Almichi Constantin: 150 lei; V. Manolea Emanoil: 124 lei; VI. Pera Nicolae: 122 lei; VII. Vasilescu Petre și Munteanu Nicu: câte 120 lei; VII. Bobiț Gh. Ion și Tărăbâc Grigore: câte 115 lei ; VIII. Manolea Nicolae și Teșilă Elisabeta: câte 112 lei; IX. Popescu Marga și Munteanu Iancu-Sorin: câte 110 lei; X. Cioabă Ioana: 109 lei; XI. Căpeț Angela: 108 lei; XII. Ungureanu Gheorghe și Crumpei Vasile : câte 107 lei; XIII. Bobiț Gheorghe, Crumpei Gheorghe și Ionașcu Maria: câte 105 lei; XIV. Căprioru Gheorghe, Borugă Vasile(I), Borugă Ion, Pereanu Viorel și Voican Tudor: câte 102 lei; XV. Ionașcu Gheorghe și Munteanu Iancu-Sorin: câte 100 lei; XVI. Belega Gheorghe: 94 lei; XVII. Popescu Mihai: 83 lei; XVIII. Popescu Mihai: 82 lei; XIX. Iosu Doru și Coman Gheorghită: câte 80 lei; XX. Ciobanu Petre: 79 lei; XXI. Ciobanu Gheorghe și Crăciunescu Alexandru: câte 75 lei; XXII. Surugiu Eugenia și Popescu V. Ion: 72 lei; XXIII. Popescu Ștefan: 71; XXIV. Coman Constantin, Manolea Natalia, Munteanu Iorgu și Ungureanu Mircea: câte 70 lei; XXV. Dragotă Nicolita: 67 lei; XXVI. Ciobanu Doru: 65 lei; XXVII. Ștefu Constantin: 63 lei; XXVIII. Surugiu I. Ion(Brutarul), Băleanu Petre, Almichi Ion, Voican Petre, Baltac Guța, Coman Eugenia, Baltac Ion, Giurescu Lucreția, Ciurel Valentin și Micu Valeriu: câte 62 lei; XXIX. Bazavan Dumitru, Ionașcu Ștefan, Ghilerdea Sevastian, Pera Aurica, Bazavan Ilca, Dima Vasile, Meilă Nicolae, Borugă Mihai, Ungureanu Florin, Badea Marius, Michescu Ion și Pau Olimpia: câte 60 lei; XXX. Oproiu Petre: câte 59 lei; XXXI. Vișan Gh. Ion, Ungureanu Elena, Iorgovan Vergina, Mateescu Liviu, Paicu Gh. Maria, Mateescu Liviu, Popescu Angelu, Pau Daniel, Crumpei Alexandru, Ică-Căprioru Gheorghe, Tărăbâc Lucian(II), Badea Nicolae, Bondoc V. Maria, Cioabă Constantin, Mănescu Dumitru și Hurduc Maria: câte 57 lei; XXXII. Meilă Pantelie: 56 lei; XXXII. Guțescu Jenică, Mănescu Elena, Bondoc A. Maria, Iorgovan Gheorghe, Bazavan Gheorghe(II), Meilă Emil, Surugiu Mihai și Bazavan Oană: câte 55 lei; XXXIII. Bondoc Dumitru și Manolea Grigore: 54 lei; XXXIV. Badea Ion: 53 lei; XXXV. Iordache Mihai, Cojocarul Titu, Crăciunescu Tică, Boncioc

Dumitru, Tănase Dumitru, Glavan Pompiliu, Bucică Bebe, Mănescu Vasile, Ianăș Alexandra și Almichi Ilie: câte 52 lei; XXXVI. Ionașcu Neluș, Paicu Elena(II) și Vișan Ana(I) și Paicu Elena: câte 51 lei;XXXVII. Manolea Victoria, Bazavan Claudiu, Surugiu V. Ion, Popescu Mirela, Orodan Aneta, Băleanu Ioana, Chilom Dan, Dima V. Vasile, Lupșa Dumitru, Bondoc Anton, Badea Marieta, Dragotă Alexandru, Popescu Goriță, Munteanu Puiu, Spânu Nicolae și Popescu D. Ion: câte 50 lei;

b) *În Bârda au achitat contribuția de cult 95,29%. Dintre fruntași menționăm:* I. Ivașcu Vasile: 155 lei; II. Boroancă Ilie: 122 lei; III. Bobocea Savu: 117 lei; IV. Horodnic Tudor: 110 lei; V. Luca Nică și Gârbovan Ion: câte 105 lei; VI. Popescu Ion: 104 lei; VII. Dăescu Virgil: 103 lei; VIII. Dragomir Virginia și Răulescu Eleonora: câte 100 lei; IX. Mema Ion: 80 lei; X. Avram Dumitru: 70 lei; XI. Motreanu Ilie: 67 lei; XII. Botoșan Dumitru: 60 lei; XIII. Malescu Gheorghe și Butoi Ion : câte 57 lei; XIV. Curea Gan, Luca Ana, Sfetcu Bebe și Rolea Pantelie: câte 55 lei; XV. Cimpoieru Elena: 54 lei; XVI. Curea Nicu și Duțoni Gheorghe: câte 53 lei; XVII. Dragomir Nicolae, Anghel Domnica, Coman Elena, Mema Ștefan, Luca Jana, Stănciulescu Victor, Gârbovan Niculina și Rolea Ion : câte 52 lei; XVIII. Anghel Nicolae, Fugașin Aurel, Rădulescu Gica, Curea Gigi, Lasculescu Constantin, Gheran Pantelie, Sfetcu Doru, Sfetcu George, Sfetcu Sorin, Rolea Marina, Sfetcu Eugen, Stoichină Dumitru, Mucioniu Gheorghe, Dragomir Bădiță, Sfetcu Aurel(I) și Luca Vasile: câte 50 lei.

La nivel de parohie au achitat 92,89%. Contribuția nu a fost în suma fixă, ci după principiul: **fiecare dacă vrea, cât vrea și cât poate**. Contribuțiile de cult s-au înscris între un leu și 570 lei. Tuturor celor menționați mai sus, cât și celor care au achitat mai puțin și pe care nu-i putem menționa din lipsă de spațiu, le mulțumim cordial și rugăm pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească tot ajutorul pe care ni l-au dat! Datorită dumnealor am putut să supraviețuim ca instituție și să realizăm o fărâamă de bine în plan religios, social și cultural. Serviciile au fost gratuite, inclusiv pentru cei care n-au avut posibilitatea ori n-au vrut să achite nici măcar un leu. Preotul le-a stat la dispoziție la orice oră. Același principiu va fi aplicat și pentru anul 2009. **Lista persoanelor din afara parohiei, care ne-au ajutat în perioada 1 Decembrie 2007-30 Noiembrie 2008, o vom prezenta în numărul viitor.**

*

În această perioadă am efectuat o serie de plăți mai mari, astfel: **140 lei** S.C. CEZ pentru curent electric; **470 lei** Protoieriei pentru lumânări; **500 lei** pentru hârtie de scris, program antivirus și cartușe imprimantă; **525 lei** S.C.Cristin pentru pâinea donată în octombrie și noiembrie; **1500 lei** Protoieriei pentru calendare; **170 lei** pentru două radiatoare necesare în altare; **3200 lei** tipografiei pentru volumul Nifon Criveanu, **Maxime și cugetări pentru viață**; **865 lei** poștei pentru coletele cu cărți expediate în noiembrie și multe altele.

*

La 10 Dec. am oficiat înmormântarea lui **Osiac Gheorghe**(83 ani) din Malovăț și a lui **Șonea Gheorghe**(78 ani) din Bârda. Dumnezeu să-i ierte!

*

În luna ianuarie avem următorul program: **1 Ian.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **2 Ian.**(colindul cu Botezul în Bârda); **3 Ian.**(colindul cu Botezul în Malovăț); **4 Ian.**(Bârda); **5 Ian.**(colindul cu Botezul în Malovăț); **6 Ian.**(slujbă la Bârda și Malovăț); **7 Ian.** (slușbă la Bârda, pomeniri la Malovăț la ora 12); **10 Ian.**(Malovăț-Bârda); **11 Ian.** (Malovăț); **16 Ian.** (pomeniri la ora 8 la Malovăț); **17 Ian.**(Malovăț-Bârda); **18 Ian.**(Bârda); **24 Ian.**(Malovăț-Bârda); **25 Ian.**(Malovăț); **31 Ian.**(Malovăț-Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: **stanciulescubarda@gmail.com**.

*

Sfintele Sărbători ale Crăciunului să le petreceți cu sănătate și bucurie, iar Anul Nou 2009 să vă aducă noi împliniri. La mulți și fericiți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

